קפג א מיי' פ"ד מהלכות תפילין הלכה ד טוש"ע או"ח סימן כה סעיף ה וע"ש: קפד ב ג מיי' שם הלכה ו וע"ש בכ"מ טוש"ע שם פעי' ט: קפה (ד מיי' פ"ו מהלי

מלכים הלכה ז וע"ש בכ"מ): קפו ה מיי' פ"ד מהלי תפילין הלכה ה מתי עשין כב טוש"ע א"ח סימן כה סעיף ה:

כה מעיף ה. קפו ו מיי שם טוש"ע א"ח ס" כח ס"ב: קפח ז (מיי) וסמג שם טוש"ע א"ח ס" ל סעיף ג: קפט ח מיי' שם הלכה י

:טוש"ע שם סעי' ב

שימה מקובצת ל) אמר רבה בר שילא אמר רב חסדא: נ) רב המנונא אסברא לי: נ) חכמים ורבי יעקב: דֹן ומניחן עיין תוס׳ חולין דף פ״ח ע״א: ס דהא רב חסדא: ו] דאמרי אמר רב נחמז איז: ז) שיניח אותו של 'תיבת אותו נמחק: טו דראש וחיבת אותן נמחק: פון דראש אותו חליץ: י) חבירו ברחוק: יל) תפילין הלכה כאחרים: יכ) תכמים ורבי יעקב לח"ק שאם: יג) דלילה. כתוב בגליון פרש"י דלילה לאו מון תפילין הוא כראמרינן הוא מורא מורא מיני מורא מורא בריברים היותר מיניה מורא מיניה מורא מיניה מורא מורא בריברים ביינות מוינים מורא מורא בריברים ביינות מוינים מורא מוינים מורא מוינות מו לקמן ולא נהירא דא״כ מאי קאמר למר עד שתכלה רגל . מן השוק ולמר עד זמן שינה . ואי לילה לאו זמן תפילין הוא לא היה לו להניחם כלל הוא לא היה לו להניחם כלל
אחר שקיעת החמה לכך
נראה דכולהו ס"ל דלילה זמן
תפילין ואפ״ה אין מניחן
למר כדאית ליה ולמר כדאית
ליה ואם ראצן אינו חוודה
הואם הלצן אינו חוודה מו) ויש מסבבים אל הרצועה כו' ומדקאמר כשאינה עולה י ואיז נראה כז במסכת ברכות

דברכות דמיירי דאין לו אלא אחת מהן של יד לבד או של

ראש לבד (ובהכי) [ולהכי] קאמר של יד מברך להניח בשאין לו של ראש ועל של

אם כן לא הוי של קיימא ומשעת הנחה עד קשירה דהכא מפרש ר"ת גומר את המלוה: לא סח. אין מברך אלא על של יד בלבד: סח דהך קשירה היינו ההדוק שמהדקו ומלמלמו בראשו כמו שליא קשורה מברך שמים. כדשלח רב חייא: סח בין ספילה לספילה. ולא בירך בולד דנדה (דף מי) לאו קשורה ממש היא וכמו שי קשורה בו ככלב ולפירוש רבינו אליהו הוה ליה למימר

משעת קשירה ועד שעת הנחה ויש ספרים שכתוב כן ומסתברא כדברי ר"ת בתפילין של רחש וכדברי רבינו אליהו בתפילין של יד דכתיב בשל יד וקשרתם לחות על ידך דמשמע דכל שעה שמניח לריך לקשירה י) תדע דלקמן (דף לו.) דריש ר' נמן הנחה בשמחל מדכחיב וקשרתם וכתבתם מה כתיבה בימין אף קשירה בימין וכיון דקשירה בימין הנחה בשמחל היא ואם היה קושר תחילה ואח"כ היה מכנים בזרוע אם כן היכי דייק מינה דהנחה בשמאל ועוד אמרינן בפרק אין מעמידין (ע"ז לט.) מעשה באשה אחת שהיתה נישאת לחבר והיתה קושרת לו תפילין כי בורועו משמע דתמיד היתה עושה כן ואפילו לספרים שכתוב בהם הומעת מכל מקום רוצה לומר שהיתה קושרת לו כעין קמיע ולפי שאין נוח לקשור ביד אחת היתה מסייעת לו תדע דלא האמר שהיתה מסייעה לתפילין של ראש דתפילין של ראש ודאי אין נריך לקשור בכל יום דלא לוותה תורה לקשור כל שעה וקשר שלה הלכה למשה מסיני והכי גמירי דליהוי קשורין תמיד והשתח קשירה דשמעתין קשירה ממש ל דבשל יד מתחיל לברך חוורני לומר דתפילין של יד נמי לא בעו קשירה בכל יום דבפרק בתרא למקוואות (מ"ג) קחשיב קשרים דאין לריכין שיבואו בהן המים תפילין

בין הפילה לחפילה. בין של יד לשל ראש דסיפר קודם ז] שיניח אותן של תפילין קשר של קיימא ואם היה צריך להתיר ולקשור בכל יום על הרחש: להניח. דבשל יד מתחיל להניח: מלות הפילין. דעכשיו

> אמר 10 רב חסדא סח בין תפילה לתפילה חוזר ומברך מח אין לא מח לא והא שלח יורב חייא בריה דרב הונא משמיה דר' יוחנן על תפילה של יד אומר יברוך אשר קדשנו במצותיו וצונו להניח תפילין על תפילין של ראש אומר ברוך אשר קדשנו במצותיו וצונו על מצות תפילין אביי ורבא בדאמרי תרוייהו לא סח מברך אחת סח מברך שתים תנא יםח בין תפילה לתפילה יעבירה היא בידו "וחוזר עליה מערכי המלחמה תנא הכשהוא מניח מניח של יד ואחר כך מניח של ראש יוכשהוא חולץ חולץ של ראש ואחר כך חולץ של יד בשלמא כשהוא מניח מניח של יד ואח"כ מניח של ראש דכתיב יוקשרתם לאות על ידך והדר והיו למומפת בין עיניך אלא כשהוא חולץ חולץ של ראש ואח"כ חולץ של יד מנלן אמר רבה רב כו הוגא אסברא לי אמר קרא והיו למומפת בין עיניך כל יומן שבין עיניך יהו שתים ת"ר תפילין מאימתי מברך עליהן משעת הנחתן כיצד היה ימשכים לצאת

רחשונה: עבירה היא בידו וחוזר עליה מערכי המלחמה. כדחמרינן בפרק משוח מלחמה (סוטה מד:) הירא ורך הלבבי מעבירות שבידו: והיו. משמע שתים כל זמן שיהו בין עיניך יהו שתים כל זמן שאותו של ראש מונחים ה] אותן של יד נמי מונחין אלמא דראש בן חליך ברישא: תפילין שהניתן קודם עמוד השחר מברך עליהן משעת הנחתן משעת זמן הנחתן דאמר בפרק קמא דברכות (דף ט:) בק"ש אחרים אומרים משיראה חבירו ין מרחוק ד' אמות ואמרינן התם לתפיליו כאחרים כלומר להנחת תפיליו יא] כחחרים: שמה יהכדו. חם ישחם בידו: מניחס. ברחשו: ממשמש בהו. דהוי כאילו מניחן: שמכלה רגל מן השוק. לחתר שחשכה: מודים חכמים יבן לרבי יעקב שאם חללן כו' אין חוזר ומניחן. יגן דלילה לאו זמן תפילין הוא כדאמרינן לקמן [ע"ב]: מללו בהו באורתא. תפלת ערבית כר׳ יעקב: חלא יד] חוללין. אם מונחין ולא מניח אם חלולין:

מ"נ לדרך ומתיירא שמא יאבדו מניחן וכשיגיע זמנן ממשמש בהן ומברך עליהן ועד מתי מניחן עד "שתשקע החמה רבי יעקב אומר עד שתכלה רגל מן השוק וחכמים אומרים עד זמן שינה ומודים חכמים יו סלר' יעקב שאם חלצן לצאת לבית הכסא או ליכנס לבית המרחץ ושקעה חמה שוב אינו חוזר יו ומניחן אמר רב נחמן הלכה כרבי יעקב יו רב חמדא ורבה בר רב הונא מצלו בהו באורתא איכא דאמרי יי אין הלכה כר' יעקב והא

 לקמן מב:], כ) מוספתה
 לדכרות [פ"ו הט"ו ע"ם
 ברכות ס:], ג) סוטה מד:,
 ד) [ע" מוס" ערכין ג: ד"ה ושל יד], ה) [ור׳ יעקב כן ראוי להיות וכן בהלק"ט להרא"ם נדפס על לידו ורבי יעקב על של ראש אלא סמך על ברכה מלאתי בתשובה רמ"ע אנו סימן קח ע"ש שהאריך ב גם הגי' ס"א לרבי לישר נס משעת קשירה עד שעת הנחה חוזרני כו'. נ"ק, מ) מכניסים הרלועה. ל״ק, נ) ל״ל נתחבת, ס) נשם מא.], ע) וברכות מ.], פ) זקוק לכסות אפילו אם נפטר בברכה אחת הס״ד. ת.ן, ש) חקוק נכסות אפילו אס נפטר בכרכה אחת הס"ד. ז"ק, ל) נ"א אפילו במקום ז"ק, ל) נ"א אפילו במקום שנפטר בברכה אחת זקוק לכסף וכו', ק) על של ראש על תולות. ז"ק, ד) נעיין חוסי ברכות ס: ד"ה אשר וחוסי מ"ש באריבותו של זוני מוסי מ"ש באריכות], ש) ועי' תוס' בכורות יד. ד"ה רב אשין,

תורה אור השלם

וּ וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל יָדֶךְ. וְהָיוּ לְטטָפֹת בֵּין עֵינֶיךְ: דברים ו ח

גליון הש"ם

תום' ד"ה לא כו' ור"ת פי' וכו'. הראה לי מכס אחד שכו מפורש בהדיה במדרש תנחומה בפרשת בה:

מוסף רש"י

סח בין תפילה לתפילה. סיפר, בין הנחת תפילין של יד לתפילין של ראש עבירה היא בידו. אם לא חזר ובירך, דהכי אמריגן במנחות סח מברך שתים, גא סח מבכר ממת וחומה חדו.

של ראש בזמן שהיא חולה ושל זרוע בזמן שאינה עולה ויורדת פירוש חולה כמו אולא דעבעות ידיו דתוספתא דמקואות דהקשר מיהדק שפיר בזמן שאינה עולה ויורדת דיד היינו לפי שיש קושרים ראש הרצועה באמצע זו בזו שאינה יכולה להרחיב ולעלות ולירד ויש 🔊 מסבבים מין הרצועה שמסובבת בקשר העשוי בראשה שהרצועה 0 נתחבר בקשר ועולה ויורדת ומדקאמר כשאינה עולה לא חיין וא"ל להתירו בשעת טבילה ש"מ קשר של קיימא הוא. מ"ר: בח בין תפילה לתפילה חוור ומברך. מכאן מדקדקים כשאדם שוחט עופות או בהמות הרבה וסח בין עוף לעוף שחחר ומברך ומ"מ עבירה היא בידו כדאמרינן הכא שחוזר עליהם מערכי המלחמה ושמא שאני חפילין שמלוה אחת הן אבל החם שאם ירצה ישחוט ואם ירצה לא ישחוט ומיהו מסתברא דכיון דיכול לפטור בברכה אחת אין לו לדבר כדי שיהא זקוק לברכה שניה כדמוכח בפרק בא לו (יומא דף ע.) ובאלו נאמרין (סוטה מ:) דמנן נוטל ספר חורה וקורא באחרי מוח ואך בעשור ובעשור שבחומש הפקודים קורא על פה ופריך בגמרא 🗅 ונייתי ספר חורה וניקרי ביה ומשני ר' שמעון בן לקיש משום ברכה שאינה לריכה אלמא כיון דיכול לפטור עלמו מברכה שניה קרי לה ברכה שאינה לריכה ושמא סח בין עוף לעוף כסח באמלע סעודתו חה דבר פשוט שאם שואל עוף לשחוט לא חשוב הפסק מידי דהוה ש אטול ברוך ומידי דהוי נמי אברכת כסוי הדם דאמרינן בפרק כסוי הדם (חולין דף פו:) אמר רב יהודה שמט חיה יכסנה ואמ"כ ישמוט עוף ומשמע המס דאין לריך לחזור ולברך וכן כשאדם מברך יקנה"ו אין הברכות האחרות הפסק בין ברכת היין לשתיה ומיהו אם היה זקוק לחזור ולברך כשסח בין עוף לעוף כמו כן היה זקוק לכסות דהא ⁽³⁾ זימנין ⁽³⁾ אפילו במקום שזקוק לכסוי אמרינן בפרק כסוי הדם (גם זה שם) דנפער בברכה אחת. מ"ר: לא בח מברך אחת בח מברך שתיב. פירש בקונערס לא סח מברך אחת בין של יד בין של ראש סח מברך שתים להניח תפילין בשל יד ועל מצות חפילין שון בשל ראש ° ור״ח פירש לא סח מברך אחת 🗣 לשל ראש מברך על מצות תפילין שוו היא ברכתו סח מברך ב׳ יין לשל ראש להניח ועל מצות וכן [כתב] בשימושא רבא דתפילין. ל) מ"ר: עבירה היא בידו וחוזר עליה מערכי המלחמה. מתוך פירוש הקונטרס משמע דאס סח ונירך שרי וליכא איסורא אלא אדרבה מצוה ושכר ברכה וזה לשונו סח בין תפילה לתפילה ולא בירך על של ראש יהו על מצות אלא סמך על ברכה ראשונה עבירה היא בידו. מ"ר: וקשרתם לאות על ירך והדר והיו לפושפת בין עיניך. מכאן קשה לפירוש הקונטרס דפרק אמר להם הממונה (יומא לג: ושם) גבי אין מעבירין על המצוח לאמר שמע מינה עבורי דרעא אטוטפחא אסור כשפוגע בתפילין של יד תחילה אסור להעביר ולהניח של ראש דאין מעבירין על המלוח והשחם מאי איריא משום דאין מעבירין על המלוח מיפוק לי משום דכך מלוחו דמניח של יד ואח"כ מניח של ראש ומפרש ר"ח משום ר" חננאל בשם רב האי גאון דאיירי בשעה שחולן תפילין ומניחן בחיק שלא יעביר אותן של יד וימננה במיק חחילה ואח"כ של ראש למעלה דא"כ כשבא להניח חפילין היה פוגע בשל ראש תחילה והיה לריך להעביר על המלוח משום דשל יד מניח חחילה ואח"כ של ראש לפיכך לריך להניח בחוך החיק של ראש מחילה ואח"כ של יד למעלה ורבינו אליהו מפרש דלענין משמוש איירי דאמרינן לקמן שאדם חייב למשמש בתפילין בכל שעה ושעה קל וחומר מניץ והשתא קאמר דבשל יד ממשמש חחילה משום דפגע בהו ברישה ואין מעבירין על המנות. מ"ר: אמד רבה רב הוגא אסברא די. רבה גרסינן ולא רבא דרבא לא ראה רב הונא מעולם דהא אמרינן בפרק בתרא דקדושין (דף עב:) דביום שמת רב יהודה נולד רבא ורב הונא שכיב קודם רב יהודה כדמוכח במועד קטן (דף יו.) דכי נח נפשיה דרב יהודה קאתר התם גברא רבה כרב יהודה ליכא הכא ורב הוגא ש היה גדול בחכמה ובמנין מכל חלמידים דרב כדמשמע בפרק בתרא דכתובות (דף קו). מ"ר: וכשיגיע ומגן ממשמש בהן ומברך. מכאן נראה כשאדם משכים קודם היום ומתעטף בציצית כשיאור היום אין צריך להסיר טלימו כדי לחזור וללבוש ולהתעטף ולברך דכיון שממשמש בו יכול לברך אף על פי שיש לחלק בין חפילין לנינית שהמשמוש מנוה כדלקמן אין נראה לחלק דבפרק החכלת (לקמן דף מג.) מדמי חפילין לנינית לענין מישמוש ולברך. מ"ר: רבי יעקב אוטר עד שתכאה רגא שו השוק וחכשים אוטרים עד ושן שינה. רבי יעקב וחכמים סבירא להו דלילה זמן תפילין אלא חיישינן לשמא ישן בהן ועביד רבי יעקב הרחקה טפי מדרבנן. מ"ר: